

بیست و چهار نوامبر

ناهید کبیری

با زبانی که زبان من نیست
روزنامه‌های یکشنبه را هی ورق می‌زنم ورق می‌زنم
ورق ورق می‌زنم
و با شیر داغ روی چراغ
سر می‌رود حوصله‌ام تا روبروی آینه
موهایم را که رنگ موهای خودم نیست
آویزان می‌کنم به گیره‌ای پشت سرم
و با کیف و کلید و ریش ریش شلال شال ترکمنی
که باغچه‌اش روی تنهائی شانهم سبز می‌شود
به همسایه‌ام می‌گویم از روی پله‌ها
سلام!
و می‌روم تمام و ناتمام.

خیالات روی پوست خیس خیابان پنخس می‌شود
لیز می‌خورد روی لپ‌هایم خیالات که قرمز و سبز و
بنفش و صورتی‌ست.
از چار راه آن طرف پل هم می‌گذرم با اندکی
ترانه و باران؛
و جلوی ساعت پنج بیست و چهار نوامبر
پاهایم سنگین‌تر می‌شود و یخ می‌زند
روبروی خودم.
زنگ کلیسا از میان من و عصر تولدم می‌گذرد

در یک دم
دم می‌گذرد در صدای گریه‌ی دم به دم تولد کبود وحشت زده‌ام
هر دم؛
و با بخار شیشه‌های کافه‌ای در یک قدمی
بوی قهوه و دارچین
و جرینگ و جرینگ جغجغه‌ای گمشده
چکه چکه می‌چکد به روی عکس بغض کرده‌ی سفید و سیاه کودکی
از راه‌های دور.
در امتداد ابرهای غروب
هی راه می‌روم راه می‌روم راه می‌روم راه می‌روم راه... می‌روم و م.
باد خودش را به پر و پای‌ام گره می‌زند
به نخ‌های پشمی دامن‌ام
به گیره‌ی گلدار سرم به سرم می‌زند به سرم
به سرم به سرم....

فروشنده‌ها کرکره‌هاشان را پائین کشیده‌اند و رهگذران
شال گردن‌هاشان را بالا.
غربت تا استخوان سرد است
می‌لرزم.

زوریخ پائیز ۸۸